

Racsmányi Botond Ödön

Racsmányi Botond Ödön teljesen átlagos kisfiú volt. Nem túl alacsony és nem túl magas, nem túl sovány és nem túl kövér. Pont olyan gyerekforma, mint a többi fiú.

Ő viszont ezt nem így gondolta. Meg volt róla győződve, hogy ő a legszebb, legokosabb és legügyesebb fiú a világon, és mindenki más csak azért létezik, hogy őt csodálja. E meggyőződése annyira beképzeltté tette, hogy a vízcsapnak is a másik szobából szólt oda, hogy hagyja abba a csöpögést, az égboltnak meg rendszeresen azt magyarázta, hogy az unalmas kék helyett legyen inkább lila.

Reggelenként, amikor felkelt, első útja a fürdőszobába vezetett. Egy órán keresztül csak bámulta magát a tükörben, miközben azt a verset énekelgette, amit saját magáról költött:

**„Napfényes reggelen
hajam zselével kenem,
kedélyem oly fényes,
mint egy franciakrém.**

**Tükrömbe belebámulok,
tudom, csudaszép vagyok:
igazi sztár a köbön,
én, Racsmányi Botond Ödön.”**

Amikor végzett az énekléssel és tükörbe bámulással, nagy gonddal kiválogatta, hogy aznap melyik ruháját veszi fel. Ezután már készen állt, hogy bemenjen az iskolába, és kedvenc szórakozásának: a többi gyerek csúfolásának hódoljon. Mivel meg volt győződve róla, hogy ő a legszebb a világon, mindenki mást rondának látott.

A kicsit teltebb Zolit dagadéknak hívta, a szemüveges Pistinek meg addig mondta, hogy pápaszemes, négyszemű vakegér, amíg az sírva szaladt be a

mosdóba. Végül a szeplős Juli következett, rá foltoskát és penészvirágot kiabált.

Miután mindenkit kicsúfolt, és a tanítás is véget ért, Racsmányi Botond Ödön hazaballagott az iskolából, hogy otthon folytassa önmaga dicsőítését.

Első útja a fürdőszobába vezetett, ahol ellenőrizte megjelenését, és megigazította haját. Utána a szobájába sietett, és elővette naplóját. A naplóírást elég korán kezdte el, és tekintélyes mennyiségű füzetet telekörmölt már. A füzeteknek önálló címeket is adott. Az első címe a „Ráébredek a szépségemre” volt. Ezt követte a „Biztos, hogy nincs nálam szebb”, majd a legvastagabb füzet, az „Egyedülállóan nagyszerű vagyok”.

Aznap, amikor történetünk megesett, Racsmányi Botond Ödön éppen egy új részen dolgozott: a matekórán tanult Pitagorasz-tétel segítségével próbálta bebizonyítani, hogy ő a legszebb az egész világon.

Ahogy ott ült az íróasztalánál, és szorgosan írt a naplójába, hirtelen valami neszt hallott a háta mögül. Olyan volt, mintha egy kutya kaparta volna szobájának ajtaját. Megfordult és odanézett, de a hang nem is az ajtó, hanem inkább a mellette álló hatalmas gardrószelektény felől jött. Ez pedig igen furcsa volt, hiszen a szekrényben csak pólók, ingek és nadrágok voltak, Racsmányi Botond Ödön tekintélyes ruhatárának darabjai.

Fürkésző szemekkel nézte tehát a szekrény ajtaját, de néhány pillanat múlva a hang úgy megszűnt, mintha elvágták volna. Ezért visszafordult az íróasztalához, és újra az írásra koncentrált. Hosszú percekön keresztül dolgozott csendben, amikor a szekrény belsejéből ismét neszt hallatszott.

Határozottan olyan volt, mintha valaki belülről kaparta volna az ajtót. Hallani lehetett, ahogy a körmei végigszántják a fát. Hosszan, felülről lefelé. Racsmányi Botond Ödön ezért abbahagyta az írást, letette a tollát, és ismét

hátrafordult. A kaparás ezúttal nem szakadt meg, sőt, egyre erősebbé és gyorsabbá vált.

Úgy tűnt, hogy a szekrény titokzatos lakója mindent megtesz azért, hogy kiszabaduljon börtönéből, és megpróbál utat vájni magának a fán keresztül. Racsmányi Botond Ödön felállt íróasztala mellől, átment a szobán és odalépett a gardróbhoz. Ekkor ismét abbamaradt a kaparászás, és a csöndben már semmi nem utalt rá, hogy a pólókon, ingeken és a nadrágokon kívül bármi rejtőzne a szekrényajtó mögött.

Néhány pillanattal elteltével sóhajtozás, majd szipogás kezdődött, ami határozottan olyan volt, mintha a szekrény mélyén sírna valaki. Ekkor nem habozott tovább, hanem vett egy mély levegőt, és felrántotta a gardrób ajtaját.

Egyáltalán nem számított arra, amit meglátott. Az ingek és nadrágok mellett, az akasztós részben, a gardrób legmélyén ott lapított egy szörny. Vagy inkább szörnyecske. Mert kicsi volt, nem nagyobb, mint egy macska. A szőre kék, a szeme pedig zöld, és igazán keservesen sírt.

Racsmányi Botond Ödön ránézett, aztán megragadta és kihúzta a szekrényből. A szörnyecske, aki a térdéig is alig ért fel, nem tiltakozott a bánásmód ellen, csupán nagy krokodilkönnyeit potyogtatta a padlóra.

– Ki vagy te, és hogy merészelsz itt lenni a ruháim között?

A szörnyecske azonban nem válaszolt, csupán üvöltött keservesen. A fején lévő kis csápok remegtek össze-vissza, a pici szőrös hasa pedig hullámozott az erőfeszítéstől. Szerencsétlen látványt nyújtott, ahogy nagy kacsatalpain ott gubbasztott a szoba közepén.

– Gusztustalan vagy! Olyan a színed, mint egy éretlen szilvának! Hogy merészeltél az én szekrényembe rejtőzni? – kezdett el üvöltözni a jövevényvel Racsmányi Botond Ödön, de csak azután, hogy látta, milyen ártalmatlan.

A szörnyecske megpróbált válaszolni, de a sírástól nem tudta megformálni a szavakat, így csak nyögdecselés szakadt ki a torkán. Racsmányi Botond Ödön ekkor szokásához híven csúfolódni kezdett.

– Nyálkás csiga vagy! Mik ezek a csápok a fejedben, talán tévéantennák? Mi vagy te, egy szőrös pingponglabda? Olyan kövér vagy, hogy könnyebb átugrani, mint megkerülni! Hogy lehetsz ilyen ronda, te gusztustalanság?!

A szörnyecske a csúfolástól csak még jobban kezdett sírni, és már patakokban ömlött a könnye. Egészen hatalmas könnyecseppeket hullatott, némelyik akkora volt, mint egy tojás. Végiggurultak a kék szőrén, majd egyben hullottak le a földre, és a szőnyegen jókora tócsát csináltak.

Ekkor hirtelen hatalmas robaj hallatszott. Racsmányi Botond Ödön a nyitott szekrényajtón keresztül látta, hogy a bútor hátuljában méretes lyuk keletkezik, majd azonnal félre kellett kapnia a fejét a kirepülő pólók, ingek és nadrágok elől.

A gardrószekrényből egy igencsak nagydarab szörny lépett ki. Lehetett vagy három méter magas, és olyan széles volt, hogy alig fért ki az ajtón. Méretét kivéve egyébként minden tekintetben hasonlított a szoba közepén zokogó szörnyecskére. Ennek is kék volt a szőre és zöld a szeme, nagy kacsalábai, és még a feje tetején himbálózó csápok is ugyanolyanok voltak. A szörnyecske, aki eddig csak zokogott, most azonnal abbahagyta a sírást. Odarohant hozzá, és felugrott a nagy szörny ölébe.

– Mi történt itt? Mivel bántottad meg így a fiamat? – üvöltötte ekkor a szörny.

De a Racsmányi Botond Ödön nem tudott válaszolni. A szörny hangja olyan erősen szólt, mint egy hajókürt, a szájából pedig kocsonyás nyáldarabok fröcsköltek szerteszét, és tapadtak oda mindenhova, beleértve a csúfolódó Racsmányi Botond Ödön arcát is. Végül aztán a szörnyecske törte meg a némaságot.

– Csúfolt engem. Bújócskáztunk a többiekkel, és én eltévedtem. Nem tudtam, hogy hol vagyok, és nagyon féltem a sötétben. Kapartam a szekrény ajtaját, ahogy mutattad, ő meg rám talált, és csúfolni kezdett.

A nagy szörny közelebb lépett Racsmányi Botond Ödönhöz, és ráüvöltött.

– Csúúúfoltad a fiamat? Gyere csak velünk, mutatunk neked valamit, te kis pojáca!

Aztán a szabad kezével megragadta a fiút, és behúzta magával a szekrénybe. Racsmányi Botond Ödön ekkor már azt sem tudta, hogy hol van. Érezte, hogy a szörny maga után rántja, de csak elmosódott villanásokat látott maga körül, és úgy tűnt, hogy több kilométernyit utazik a szekrény belsejében.

Amikor kitisztult körülötte a világ, egy nagy terem közepén találta magát. Körülötte csak úgy hemzsegtek a szőrös, zöld szemű, csápos fejű, kacsalábú szörnyek. Racsmányi Botond Ödön hirtelen több száz fürkésző szempár keresztüzében találta magát, minden sarokból szörnyek bámultak rá. Az pedig, amelyik idehozta hangosan elbődült:

– Ez az embergyerek csúfolta a fiamat!

Ezzel elengedte a karját, és lassan elhátrált mellőle. Racsmányi Botond Ödön magára maradt a csarnok közepén. Ekkor az egyik szörny, amelyiknek a hasán csimbókokban gyűlt össze a kék szőr, rámutatott, és felnevetett:

– Nézzétek csak! Ez olyan csupasz, mint egy éticsiga!

Ebben a pillanatban az összes szörny kacagásban tört ki, és mind elkezdett csúfolódni.

– Olyan a színe, mint a romlott töknek! – mondta az egyikük.

– Úgy néznek ki a lábai, mint két hurkapálcika. Nem is lehet rajtuk állni! – folytatta egy másik.

– Annyira vézna és kicsi, hogy elfújja a szél! Még egy rendes púpja sincs! – kiabálta a harmadik.

Racsmányi Botond Ödön ekkor keservesen sírva fakadt, csak úgy záporoztak a könnyei. A szörnyek azonban nem hagyták abba a csúfolódást, hanem egymás után vágták a fejéhez a válogatott sértéseket.

Végül a szörnyecske apja felemelte a kezét, és csendre intette a többieket. Újra odalépett a könnyeiben úszó fiúhoz, és megfogta a kezét. Racsmányi Botond Ödön pedig ismét azt érezte, hogy megrántják a karját, majd következtek az elmosódott villanások és a hosszú utazás.

Néhány pillanat múlva az ágyában találta magát. Felült és körülnézett. Szörnyeknek nyomát sem látta. Szobája üres és sötét volt, csak az íróasztal kis lámpája világított, amit éjszakára mindig bekapcsolva hagyott. Ekkor észrevette, hogy pizsama van rajta, és hirtelen már nem is tudta, hogy kalandja a szörnyekkel tényleg megtörtént, vagy csak álmodta az egészet. Akárhogy is volt, nagyon fáradtnak érezte magát, ezért visszafeküdt a párnára. Hosszan forgolódott, de aztán ismét álomba merült, és mélyen aludt egészen másnap reggelig.

Amikor felébredt, már nem is emlékezett a szörnyekre és a kalandjára, csak volt egy olyan érzése, valami történt vele az éjszaka. Kiment a

fürdőszobába, és odaállt a tükre elé. Még mindig szépnek látta magát, de valahogy már nem érezte, hogy olyan különleges lenne. Nem volt kedve, hogy elénekelje a magáról költött dalt, és az öltözködéssel is hamarabb végzett.

Aztán bement az iskolába, de soha többé nem csúfolt senkit. Ehelyett elkezdett barátkozni a többi gyerekekkel, és nem telt bele sok idő, mire igazán jóban lett mindegyikükkel.